

Més sobre la llei d'educació

Al número 37 d'aquesta revista (el del mes passat) apareix un article firmat per M. E. i P. que parla de la nova Llei d'Educació. Em sembla que podem resumir el que diu l'article de la següent manera:

- La Llei d'Educació és molt bona.
- Aquesta Llei és injustament criticada per desconeixement o per defensar interessos creats.
- L'aplicació d'aquesta Llei és molt deficient.

Passem a comentar alguns aspectes d'aquest escrit, o més aviat a plantejar uns interrogants.

INTERESSA L'APLICACIÓ

En primer lloc cal dir que el que realment ens interessa, el que realment compta, és l'aplicació, el resultat palpable de la Llei d'Educació. El que compta és allò que cada infant, cada jove, cada família, cada mestre..., en reben de la Llei. Per això és normal —encara que potser no sigui del tot correcte— que els interessats, a la vista d'una aplicació que «**està demostrant una immaduresa, una inseguretat i una manca esgarrifosa de diners**» (segons diu M. E. i P.), critiqui la Llei. És normal. Perquè aquestes lleis només les poden criticar seriosament els que hi entenen. En canvi tothom té el nas molt fi per criticar els resultats concrets i palpables, allò que els afecta directament.

La gent sap quan les coses van bé o van malament. Aleshores, destriar si la responsabilitat és de la Llei o de l'aplicació, és una qüestió secundària. I entretenir-s'hi massa potser seria llençar pilotes fora.

SÍ... PERÒ NO TANT

De totes maneres parlem de la Llei. Em sembla excessiu l'entusiasme que demostra M. E. i P. a l'article que comentem. Diu: «**Perquè no hi ha dubte que aquesta llei és bona; és més, per nosaltres, és magnífica, rotundament revolucionària: perquè acaba d'una vegada per sempre amb el CLASSISME...**»

Vegem, per exemple, què passa amb l'E. G. B. («Educación General Básica»). Aquesta etapa, que comprèn dels 6 als 13 anys, serà «**obligatoria y gratuita para todos los españoles**» (Art. 2). És indubtable que això és un progrés important. A més, aparentment, s'ha acabat el classisme. Però, i les altres etapes? L'educació preescolar, per exemple, no serà ni gratuïta ni obligatòria. Per tant, els infants que comencin l'E.G.B. després de quatre anys d'escola —els fills dels rics— es trobaran en clara superioritat sobre els que no hagin assistit al jardí ni al parvulari —els fills dels econòmicament febles—. Com que a l'E.G.B. no hi ha repetidors

(art. 19), els més ben preparats seguiran els cursos normalment i els altres sempre aniran endarrerits. Els primers, els que hagin seguit bé els cursos, rebran el «título de Graduado Escolar» que acreditarà l'aprofitament d'aquests vuit anys. Els altres, els que hauran anat arrossegant la seva inferioritat, rebran un trist «Certificado de escolaridad» que només acreditarà que durant aquests anys s'ha assistit a l'escola (vegeu art. 20).

Ja tenim, als 13 anys, tots els espanyols dividits en dues categories. I, en gran part, aquesta divisió no dependrà de la capacitat de l'infant, sinó dels diners dels seus pares que li hauran permès o no de rebre l'educació preescolar. Per tant, podem preguntar-nos: s'ha acabat d'una vegada per sempre amb el classisme?

Un altre exemple, massa llarg d'explicar ara, seria el de la divisió dels títols universitaris, segons la llei, en tres categories (vegeu articles 30 a 39, especialment 31 i 39). Naturalment no tothom qui ho desitgi podrà arribar a la categoria superior. Pregunta: per què aquesta divisió en tres categories?; qui té més probabilitats d'arribar a la categoria més alta (el que tingui més capacitats o el que tingui més pessetes)?; s'ha acabat el classisme?

SOBRE EL CLASSISME

Tampoc no es pot demanar a la nova Llei d'Educació el que no pot donar. No li podem demanar que acabi amb el classisme, perquè el classisme no s'acaba amb una llei d'educació. En qualsevol societat que sigui classista, també ho serà l'educació. Necessàriament. O és que podem imaginar que l'amo de l'empresa es conformarà que el seu fill tingui la mateixa educació que els fills dels seus treballadors? Potser ara el senyor que tot el dia remena milions s'avorirà a què els fills dels que viuen del jornal arribin al mateix nivell que el seu fill? Potser pensem que el jove que ha de portar el jornal a casa (encara que estigui molt capacitats) té les mateixes probabilitats d'arribar a la Universitat que el que viu dels de casa? El nen que ha nascut a una barraca, tindrà les mateixes possibilitats que el que ha nascut en una casa luxosa?...

Preguntes com aquestes, tantes com volgueu. He posat exemples de casos extrems; entre aquests extrems poseu-hi totes les gradacions i matisos que volgueu. Podrem dir que s'ha acabat d'una vegada per sempre amb el classisme en la llei d'educació?

Ja suposo que em direu que sempre s'ha vist així... i que sempre es veurà igual. Però això ja és una altra qüestió que ara, per diversos motius, no podem tocar. Ara bé, sapiguem que si una societat és classista, la seva educació sempre serà classista. Això sí: més oberta o més dissimuladament, segons les circumstàncies.

j. sampera

estación de servicio

santa eulalia

número 7423

carretera de barcelona

santa eulalia de ronsana